



Piše: Jana Petkovšek, Foto: Zaklop

Ves čas bi bila pred kamero

Pomladi letos ni okusila prav veliko, saj zelo veliko igra in najbrž konec maja začne nov študij. Vesela je, da se bo do tedaj spočila in da bo pomlad lahko spustila tudi v garderobne omare, saj bo končno imela čas pospraviti zimska oblačila in jih zamenjati z letnimi. Uredila bo tudi vrt, ki je sicer poln tulipanov in spominčic, a tudi plevela, pripoveduje v smehu.



»Rada sem v naravi. Tam se sprostim in globoko prediham. Narava me pomiri, lepo mi je. Včasih kar tulim, ko hodim po gozdu. Včasih pa se smejim sama sebi, pojem in poskakujem. Odvisno od tega, kako sem razpoložena, včasih pa je odvisno tudi od vremena. Tole aprilsko vreme mi zaradi nizkega pritiska ne paše.»

Sva v vaši majhni garderobi, ki je morda za koga prav klavstrofobična, kot sami menite. Kaj vam pomeni? Je to najboljši prostor, kjer se lahko pripravite na predstavo?

To ni le moja garderoba, saj si jo s kolegicami delim. Zame je prostor, kjer se umirim in skoncentriram na predstavo. Tu se tudi sama naličim in se počasi transformiram v vlogo, ki jo igram. Težko bi mi bilo kar tako, brez predpriprave, stopiti na oder.

Vrhunski športniki imajo različne talismane in rituale pred tekmo. Kako je pri vas pred predstavo?

Pred predstavo tega ni, pred premiero pa. Ponavadi se tisti dan, ko imam premiero, namakam v kadi, da se sprostim med

Stran / Page: 17

Doseg / Reach: 166000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 1035 cm2

2 / 3



penicami v banji. (Smeh.) Ponavadi si za premiero tudi kaj kupim, da se pocrkļjam, kakšen CD ali parfum. Prav vedno pa pomislim na svoje starše, ki jih že zelo dolgo nimam več. Če se le da, grem na grob, če pa ne utegnem, v mislih poklepetam z njimi in razmišļjam, kaj le bi si mislili o moji novi vlogi.

Najbolj sveža vloga je vloga Maše v Treh sestrah Antona Pavloviča Čehova. Katera od vlog, v katerih nastopate v letošnji gledališki sezoni, vam je najbliže?

Vedno mi je najbolj pri srcu zadnja vloga. Potem pa pride nova in jo izpodrine. Najbrž tako mora biti. V zadnjih tednih sem se največ ukvarjala z Mašo in je ta trenutek najmočnejše v meni. Sicer pa imam vse svoje vloge, ki jih igram v tej sezoni, rada, v vseh se dobro počutim.

Če ne bi stopili na igralsko pot, kateri poklic bi si izbrali?

Takrat me je zanimala tudi medicina, saj sem razmišļjala, da bi postala višja medicinska sestra ali fizioterapevtka, pozneje pa sem razmišļjala tudi o psihologiji oziroma socialnem delu, da bi lahko delala z ljudmi.

Od leta 1985, ko ste dobili Severjevo nagrado – študentsko, ste v vsej svoji več kot dvajsetletni karieri dobili veliko nagrad. Kaj vam pomenijo?

Vsake sem bila vesela. Lepo je dobiti nagrado, kar koli si že mislimo o njih. Včasih sem imela občutek, da sem prezrta, ker je nisem dobila, spet drugič sem bila presenečena, ker je nisem pričakovala. Z nagrado dobiš tudi potrditev, da tvoje delo ni prezrto, okrepi ti igralsko samopodobo.

Je Bernarda Oman igralka drugačna kot Bernarda Oman zasebno?

Ne, mislim, da ne. Seveda vloga lahko narekuje neke karakterne lastnosti, ki jih imam manj ali več, kot vloga (ali nič), ampak razlike med menoj osebno in igralko ni. Res je sicer, da se med študijem vloge vse skupaj preplete in se delček vloge vrine tudi v osebno življenje. To se dogaja. Enim bolj, drugim manj. Jaz to sprejemam kot normalno. Pri vsakem študiju so namreč obdobja, ki so težka, običajno tri tedne pred premiero. Ampak zdaj že vem, da se bo to zgodilo, in sem pripravljena na to, tisti, ki živijo z mano, pa tudi, hvalabogu.

Za vlogo Mojce ste v Instalaciji ljubezni režiserke Maje Weiss dobili same dobre ocene. Kako doživljate razliko med filmskim platnom in odrom?

Ves čas bi bila pred kamero. Zelo lepo je snemati film in uživam, ko pred kamero sestavljam vlogo. Gre za povsem drugačeni proces dela kot v gledališču, a koncentracija in delo za vlogo nista prav nič manjša. Morda celo večja, ker nimam kontinuitete filmskega dela. Lepo je biti filmska igralka. (Prešeren smeh.)

Kakšna ženska se vam zdi lepa?

Tista, ki je v sebi polna. Vsaka, ki je notranje bogata in topla. Ženska, ki je osebnost. Ženska, do katere začutim spoštovanje. Potem je res vseeno, ali ima kriv nos, povešene veke, gube... Res je vseeno.

Je igrilstvo za vas izpolnitev sanj ali le ena od poti v življenju?

Služba. V njej tudi uživam, predvsem v obdobju vaj. To obdobje preizkušanj, razmišļjanj, raziskovanj, prepričevanj... imam izjemno rada. Ko pa sledijo predstave, je to predvsem služba. To sem si izbrala in sem zadovoljna, delo je lepo.

Kakšni moški vas pritegnejo?

Moški, ki sledijo svojim željam, ki so zvesti svojim stališčem, ki imajo pokončno hrbtenico, istočasno pa znajo biti neagresivni, topli, senzibilni.

Se vam zdi, da so se tradicionalne vloge, ki so jih ženske in moški še pred desetletji opravljali, spremenile in kje to najbolj opazite?

V vsakdanjem življenju je to opaziti povsod, tradicionalne vloge moških in žensk so se zelo prepletle. Pri mlajših družinah je to najbolj opazno, saj moški počnejo zadeve, ki jim na primer v zakonu moje mame in očeta ne bi prišle niti na misel. Ženske so v pozicijah, ko enostavno ne zmorejo opravljati gospodinjskih del, tako kot včasih.

Je imeti ob sebi igralca in režiserja prednost, je dobro, da z vami živi nekdo, ki pozna vaš poklic in način razmišļljanja?

Je prednost. Veliko stvari se lahko pogovarjava o gledališču. Spremljava delo

Stran / Page: 17

Doseg / Reach: 166000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 1035 cm2

3 / 3

drug drugega in si kaj poveva. Vendar se o gledališču ne pogovarjava toliko, kot si morda mislite. Najbrž je težje partnerjem, ki niso iz tega poklica, saj je igralski precej poseben. Vsekakor mora imeti visok prag tolerantnosti.

Pred leti ste priznali, da tudi po teden dni zaradi zamere kuhate mulo. Je še tako?

Zdaj sem že nekako dozorela. Zdaj jo kuham le dva dni. (Smeh.)

Ali ste do tega prišli sami ali vam je Boris postavil ogledalo?

Ja, ogledalo mi je postavil Boris. Potrebovala sem nekoga, ki mi je pri tem pomagal. V enih stvareh sem se res spremenila. Še pred leti bi na primer kljub premieri pospravljala po stanovanju. Urejenost doma sem prinesla od mame. A sem ugotovila, da se tudi brez tega da živeti. Danes popoldne pred predstavo sem namreč raje spala in brala knjigo. Ali se staram ali pa sem bolj modra?



Kakšen je vaš recept za hitro regeneracijo duha in telesa? Večna mladenka, kot vam pravijo, ga zagotovo ima.

(Smeh.) Nimam ga. Delam tako, kot čutim, kot se slišim. Če se mi zdi, da mi ustreza tek, grem teč, če se mi zdi, da bi bil boljši počasen sprehod, grem hodit, če pa sem popoldne zaspana, grem spat. Naredim to, kar se mi zdi najbolje. To govorim seveda za obdobja, ko veliko delam. Poleti, ko imam več prostega časa, se veliko gibam, v naravi. Ko je organizem spočit, je prav, da to počnem. Če pa je organizem utrujen, se mi ne zdi smiselno, da bi ga še bolj gnala. Seveda je bilo pred 15 leti drugače, ni bilo dneva, ko ne bi šla zjutraj na stadion in tekla. Človek se mora poslušati in se ne siliti v nekaj, kar mu ne ustreza, pa če je še tako priporočljivo ali nepriporočljivo. Če si zaželim dva kosa torte, bom šla, ju kupila in pojedla. Ampak, saj tega ne počnem vsak dan.

Kako se sproščate, kaj počnete najraje?

Različno, ali grem hodit v naravo ali pa hodim po trgovinah. Lahko tudi kar tako, brez posebnega namena in se v dveh urah tega naveličam. Pomembno mi je, da hodim in tako preusmerim tesnobo v sebi, potrebujem tak odvod. Rada grem

tudi v kino ali pa si pogledam kakšno razstavo. Zdaj imamo spet psa, mladičko, štiri mesece staro, bernsko planšarsko ovčarko, Lola ji je ime. Zato si moram pred predstavo napudrati tudi roke, ker imam povsem pogrizene. (Smeh.) Ni boljše energije in lepšega veselja, kot je ona. Res me sprosti.

O čem še sanjarite?

Sanjarim, kam bi še potovala in kdaj, ker imam malo prostega časa. Rada bi šla v Južno Ameriko, na Japonsko in sploh v Azijo. Kamor koli se premaknem, se mi zdi, da me obogati.

Ali mislite, da človek za seboj mora pustiti kakšno sled in kako?

Ja, mora. Vsak pa sam ve, ali bi vsaj moral vedeti, kako je ali bo to naredil, načinov je veliko. Z delom, humanostjo, ozaveščanjem...

OSEBNA IZKAZNICA

Bernarda Oman, prisrčna večna lepotica, kot je bilo zapisano v eni od kritik filma *Instalacija ljubezni*, je igralka več kot štiriindvajset let, od letošnjega januarja pa je deset let stalna članica igralskega ansambla MGL. Na igralsko pot jo je povedel njen stric Jože Kovačič, po njenih sledeh pa zdaj hodi tudi hči Ana Dolinar. Za svoje delo je od leta 1985 prejela osem pomembnih nagrad, leta 1985 kar tri, zadnjo leta 2003 na festivalu Zlati lev v Umagu za vlogo Elide Wanganel v *Gospe z morja*. V gledališki sezoni 2007/08 igra v predstavah: *Vse o ženskah*, *Jeklene magnolije*, *Zgodbe vsakdanje norosti*, *Mobilec* in *Tri sestre*. Njena prva filmska vloga je bila v filmu *Dediščina* leta 1984, neizbrisen lik je pustila v nadaljevanju Primož Trubar. Do leta 1991 je skoraj vsako leto sodelovala pri filmu, po tem obdobju jo na filmskem platnu lahko vidimo skoraj vsako tretje leto, večinoma na Hrvaškem. Njen življenjski sopotnik je režiser in dolgoletni direktor MGL Boris Kobal.